

‘Υποπτεύομεν ὅτι ἀποτυχούσης καμμιᾶς νέας μεσιτείας, δὸς κατεργαράκος Σιβιτανίδης θὰ συνεθλήθῃ μὲ κανένα φερτροποιὸν ἢ ἐμπορον πενθίμων ἴματισμῶν.

‘Αναγγελλομένης τῆς ἐκδόσεως ἡμερολογίου τινος ὑπὸ ἔγχωρίου ἐφημερίδος, ἀνέγνωμεν μετ’ ἐκπλήξεως τὰ ἔξης: α’ Ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τούτῳ θέλουσι λάβει μέρος αἱ ἔξης Κυρίαι καὶ Κύριοι: Στέφανος Ξένος, Νεοκλῆς Καζάζης, Σοφία Σλήμαν κλπ.»

‘Απὸ πότε οἱ δύο πρῶτοι Κύριοι γύρισαν τὸ φύλον;

‘Ιδόντες τὸν ἐπ’ ὀνόματι ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν φύλιππικὸν τῆς Ἐφημερίδος ἐναντίον τῶν οὐγγρικῶν ἵππων ὡς ἀναγώγων ἐνθυμήθημεν ὅτι προχθὲς ἀκόμη εἴδομεν ἀξιωματικὸν τοῦ πεζικοῦ λίαν ἀρειμανίως ἀναμένοντα δύο στρατιώτας νὰ τοῦ προετοιμάσουν ἕνα παληλάργο πρὸς ἴππασίαν.

‘Ἐνῷ οἱ στρατιῶται διηυθέτουν τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου, διὰς οὕτε σημεῖον ἔδιδε ζωῆς, δὲ ἀξιωματικὸς δὲν ἔπαινε νὰ τοῖς λέγῃ:

— Κυττάξτε νὰ μὴ μοῦ τ’ ἀγριέψετε!

ΠΑΡΑ ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ

δ κ. Τσόχας ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ καλλιτεχνικὸν Θεατρίδιον, διότι ἡ θέσις ἐκείνη εἶναι ἀληθῆς Καλλιθέα, πρὸς δὲ καὶ δὲ πλησιέστερος σταθμὸς τῶν ἐκ τοῦ ἀθηναϊκοῦ φούρουν ἔξερχομένων πρὸς τοῦ; Κήπους τὸ θέρος.

‘Η ἐπίσημος ἐφημερὶς τοῦ πρωθυπουργοῦ προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἵσως διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἰδρυσιν τοῦ θεατρίδου χάριν τῶν χρησῶν ἥθων.

* Αν πρόκειται περὶ χρηστῶν ἥθων, η διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας ἀντὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἰδρυσιν τοῦ θεατρίδου, δύναται νὰ φύσῃ εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐμποδίζουσα τὴν κυκλοφορίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος.

‘Ἐν τῇ πολιτικῇ τούλαχιστον, δὲν πιστεύομεν νὰ νομίζῃ ἡ ἐφημερὶς τοῦ πρωθυπουργοῦ ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὰ χρονικὰ ἥθη.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΟΔΙΤΟΥ

Λέγουν ἐνίστε διὰ τοὺς ἄνδρας: χρεωστεῖ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του, διὰ τὰς γυναικας δύνανται πάντοτε νὰ λέγουν: Πληρόνει τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς της.

*

**

Βῆδα τὸν βασιλέα εἰς τὸν περίπατον καὶ τὸν ἐλυπήθην. * Αν ποτὲ μοὶ προσενέχθῃ στέμμα θὰ τὸ ἀρνηθῶ, ἐνόσω δὲν προστεθῇ εἰς τὸ σύνταγμα ἀρθρὸν ἀπαγορεῦον εἰς τοὺς ὑπηκόους μοὺ νὰ μὲ χαιρετῶσι.

*

**

Συνήντησα χθὲς ώραίν κόρην εἰς τὸν περίπατον καὶ εἰπα: Νὰ τὴν ἐκλεπτα. Τὴν συνήντησα πάλιν σήμερον κα-

τάφορτον εἴς ἀδαμάντων εἰς ἓνα χορὸν καὶ εἰπα: Νὰ τῆς τοὺς ἐκλεπτα.

*

**

Πόσοι ἐγένοντο ἐδῶ ἴδιοκτῆται ὑποθηκεύσαντες τὰς οἰκίας των καὶ πόσοι μεγάλοι ὑποθηκεύσαντες τὴν συνειδήσειν των!

*

**

‘Ἐν Ἀθήναις αἱ βαναυσόταται θρησιγράφονται εἰς τὰ οὐρητήρια καὶ τὰς ἐφημερίδας. Ceci vaut cela.

*

**

Τί κονιορτός. Πρωτείνω τὸ ἔξης ἀπλούστατον νομοσχέδιον:

“Οταν ὁ δῆμαρχος δὲν βρέχει, πρέπει νὰ τοὺς ταῖς βρέχουν.”

*

**

Αἱ Ἀθηναὶ ἔχουσιν ώραῖον οὐρανόν.

Προχθὲς δὲ καιρὸς

Κάτι τὸν θεατρίδην: “Οταν εἰς τὰς συναναπτροφὰς γίνεται λόγος περὶ καιροῦ, σημεῖον ὅτι ἡ δυμιλία ἔξηντληθῇ καὶ πρέπει νὰ φύγῃ. Λοιπόν . . . Au revoir.

Νέκος

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Καλλιγάρ. Οὐδὲν ἄλλο ἀκούω εἰμὴ φωνὴν βραχνήν καὶ βατραχώδην.

Γεωργαγαράς. Δὲν εἶναι διόλου βραχνή, καὶ ἀν θέλης σοῦ τὸ ἀποδεικνύω.

ΕΜΜΕΤΡΑ

γπο Γ. Κ. ΥΠΕΡΙΔΟΥ.

Θέλεις καλὰ νὰ γράψω τὴν γνώμην μου περὶ τῶν στίχων τοῦ κ. ‘Υπερίδου, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ γίνω κριτικός. ‘Εγέλασα κατ’ ἄρχας, εἰρήσθω μεταξύ μας, ἐπὶ τῷ νέῳ μου ἀξιωματι, ὡς θὰ γελώσιν ἵσως ὑπὸ τοὺς μεστακάς των τὰ δύο τρίτα τῶν βουλευτῶν μας—δὲν πιστεύω οἱ ἄνθρωποι ν’ ἀπέβαλον καὶ τὰ ἔσχατα κύτταρα τοῦ ἔγκεφάλου—ὅταν ἡ θέλησις τῶν ἐκλογέων τοὺς ἀπίπτει ἐντὸς τῆς βουλῆς· ἀλλ’ ἐπὶ τέλους, δπως ἔκεινοι πάντοτε, ἔθεωρησα σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα καὶ . . . κρίνω.

Τρία τινὰ ἐν ‘Ελλάδι ἐκ τῶν δυσχερεστάτων ἀλλαχοῦ θεωρουμένων, τὸ κρίνειν, τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὸ ἐφημερίδογραφεῖν ἡπλοποιήθησαν τόσον ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς εὐφυΐας ὥστε ἐγένοντο προσιτά εἰς πάντας, εἰς δίποδας ἀνθρώπους καὶ εἰς ἀπλὰ δίποδα. Τὸ νεαρόν μας κράτος δμοιάζει ὀλίγον τὰς κούκλας τῶν παιδίων. ‘Ο, τε φορεῖ ἡ μαμμά, ἡ κορασίς θέλει καὶ ἡ κοῦκλα τῆς νὰ τὰ φορέσῃ. Τότε τὸ τυχὸν τεμαχίδιον ὑφάσματος μεταβάλλεται εἰς πῖλον ἢ εἰς ἐσθῆτα, εἰς χειρίδας ἢ εἰς λαιμοδέτην. ‘Ράκη δὲν μᾶς ἔλειπον βεβαίως, τὰ συνερόψαμεν λοιπὸν

καὶ τὰ φέρομεν ὑπερηφάνως. Καὶ τώρα ἡ στολή μας εἶναι πλήρης· τί μᾶς λείπει; Δὲν ἔχομεν ὄρατον Πανεπιστήμιον, τεσσάροφον Πολυτεχνεῖον καὶ χαριεστάτην Ἀκαδημίαν; Δὲν ἔχομεν συγγραφεῖς, κριτικούς καὶ ἐφημεριδογράφους, ὅσους οὐδὲ οἱ δάκτυλοι Ἐκατόγχειρος θὰ ἥρκουν ὅπως ἀριθμήσῃ τις; Δὲν ἔχομεν μεταπολίτευσιν καὶ δύο μέχρι τοῦδε συντάγματα; Δημοκρατίαν μόνον δὲν ἀπεκτήσαμεν εἰσέτι, ἀλλὰ θαρσεῖν χρῆ, η ἀρχὴ ἔγένετο, ἔχομεν δημοκράτας, ἔχομεν τὸν κ. Φιλήμονα.

Τί σημαίνει τάχα ἀν αἱ σχολαὶ τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Τέχνης καὶ τῆς Σοφίας εἶναι πᾶν ἄλλο ἢ δικαίωσην ταῖς σημαίνεις ἀν διβέπων τοὺς βουλευτάς μας θορυβοῦντας, οὗροιζομένους, χειρονομοῦντας, γρονθοκοποῦμένους ἐνίστεις καὶ διαμφισθοῦντας πρὸς ἀλλήλους τεμάχιον ἀρτου ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τῶν μικρῶν τῶν νομίζη διτε εὑρίσκεται ἐντὸς ζωολογικοῦ κήπου;

Ἀλλὰ μὴ ταράττωμεν τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια τοῦ πολιτικοῦ βίου, περιορισθῶμεν εἰς τὴν ποίησιν.

Ἐνθυμοῦμαι τοὺς εὐδαίμονας ἐκείνους χρόνους τοῦ ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ. Ο εἰσηγητῆς-κριτής ἥρχετο πάντοτε τοῦ λόγου ἢ σχεδὸν πάντοτε λαλῶν περὶ τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς Γραβιᾶς, τῆς Σαλαμῖνος καὶ τοῦ Μεσολογγίου, ἐπειτα μεταβαλλόμενος εἰς καθηγητὴν γυμνασίου κρίνοντα τὰς συνθέσεις τῶν μαθητῶν του ἐξήταξε τὰ γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ λάθη, ἐνίστεις καὶ τὰ δροθογραφικὰ τῶν διαγνιζομένων, ἐτελεύτα δὲ ἐπαινῶν τὰ πατριωτικὰ καὶ εὐσεβῆ αἰσθήματα τοῦ Βραβευθέντος. Περὶ καλολογίας, περὶ αἰσθητικῆς, περὶ ποιησεως οὐδὲ λόγος. Ο κ. Βαυτσινᾶς ἔδιδε χιλίας δραχμὰς εἰς τὸν κ. Ἀντωνιάδην, δ. κ. Ἀντωνιάδης ἀνταπέδιδε δεκαπλάσιον τὸ δῶρον εἰς στίχους, τὰ ὑπνωτικὰ τῶν φαρμακείων ἐξέπιπτον ἔνεκα τοῦ νέου συναγωγιστοῦ καὶ οἱ ποιηταὶ ἐκάλυπτον, παραδοῦντες τοὺς πρωτοπλάστους, μὲ φύλλα δάφνης τὴν γυμνότητα τοῦ ἔγκεφάλου τῶν.

Καὶ σήμερον ἀκόμα μετὰ τοσαῦτα ἔτη ἡ κριτικὴ εἶναι διὰ τὴν Ἐλλάδα pium desiderium, δὲν ὑπάρχει δὲ ἀνάγκη νὰ ἔχῃ τις καὶ τὰς δύο χεῖρας ὅπως ἀριθμήσῃ ἐπὶ τῶν δικτύων τοὺς ὅπως δήποτε ἀξίους τοῦ δινόματος.

Ἄλλ' ὅλη αὐτὴ ἡ πολυλογία μᾶς ἀπομακρύνει τοῦ θέματος καὶ σὺ θέλεις νὰ μάθῃς τέ γράφει, τί εἶναι, εἰς ποίαν σχολὴν ἀνήκει ὁ κ. Ὑπερίδης. "Ἄς σοι ἔξομολογηθῶ μίαν ἀμαρτίαν μου. Μέχρι τοῦδε δὲν κατώρθωσα νὰ ἐννοήσω ἀκριβῶς τέ διακρίνει τὸν διαμαντικὸν τοῦ κλασικοῦ καὶ τέ διμοτέρους τῶν διπάδων τῆς γεωτέρας ἐπιστημονικῆς, πραγματικῆς ἢ ὅπως δήποτε ἄλλως καλουμένης σχολῆς. Τὸν ἀποροῦντα ἐπὶ τῇ ἀμαρτίᾳ μου παραπέμπω εἰς τὰς γνωστὰς ἐπιστολὰς τοῦ Musset ἐν τῇ α' Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κέσμων» σημειῶν πρὸς τοῖς ἄλλοις, διτε ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ συνέβη ἐνίστεις αἱ δύο διαμαχέμεναι σχολαὶ ν' ἀντιποιῶνται πρὸς ἄλλήλας ποιητάς τινας. Ἀλλ' ἀν ἡ διάκρισις εἶναι δύσκολος ἐν γένει, δυσκολωτέρα τοῦ διαχωρισμοῦ Πειραιῶν οἰκοπέδων, ἐν 'Ελλάδι τὸ πρᾶγμα ἀπλοποιεῖται. 'Ρωμαντικὸς παρ' ἡμῖν καλεῖται διάλεκτος τῶν ἡμέραν νῦντα, τὴν ζωὴν μνῆμα, τὸ μνῆμα αἴθουσαν χοροῦ, τὸ τυχὸν φόδητρον ἀγγελον παροδίτην, διθέλων ν' ἀποθάνῃ εἰκοσαετής, διεύρισκων τέλος τὰ πάντα μαῦρα, πλὴν τῶν στίχων του. 'Εξ ἀναλογίας δύνασαι νὰ δώσῃς τὸν δρισμὸν καὶ τῶν λόιπων φιλολογικῶν αἵρεσεων. Ο κ. Ὑπερίδης, ἐπειδὴ τέλος περὶ αὐτοῦ πρόκειται, νομίζω, διτε ἀνήκει εἰς ὅλας τὰς σχολὰς, διπούμενος διτε δὲν ὑπάρχουσι πέντε-ἕξ ἀκόμα, ὅπως ἀ-

νήκη καὶ εἰς αὐτὰς, ἡ δὲ συλλογὴ του δμοιάζει πρὸς τὰ ἐστιατόρια ἐκεῖνα, διπο εὑρίσκεται καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς μαγειρικῆς φαγητὰ καὶ τῆς τουρκικῆς συνάμα. Δοκιμάζει πάντα, διπος λέγει τὸ ῥητὸν, ἀλλὰ κατέχει τὸ καλόν; Τοῦτο εἶναι τὸ ζήτημα.

'Αφοῦ σοι ἔξομολογήθην μίαν ἀμαρτίαν, ἀς σοι ἔξομολογηθῶ καὶ ἄλλην. Δὲν ἔχω διρισμένας συμπαθείας· ὅταν ἔγαπω, ἀδιαφορῶ ἀν ἡ φίλη μου ἔχει γαλανοῦ ἡ μέλανας τοὺς ὄφθαλμοὺς, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ωραία, ὅταν τρώγω ἀδιαφορῶ, ἀν τὸ φαγητὸν παρεσκευασθῇ κατὰ τοὺς Βύρωπαϊκοὺς ἢ τοὺς Τουρκικοὺς κανόνας· διπον προσαπαιτῶ νὰ ἔγας καλῶς μαγειρευμένον, νὰ περιέχῃ περισσότερον ζωμὸν ἢ διδωρ, ἀν εἶναι σοῦπα, περισσότερον κρέας ἢ κόκκαλα, ἀν εἶναι ψυτόν. 'Ιδωμεν τώρα πῶς μαγειρέψει δ. κ. Ὑπερίδης.

Καίτοι ὑποσχεθεὶς νὰ μὴ λαλήσω περὶ γραμματικῆς δὲν δύναμαι νὰ παρατρέψω σατανικὴν τινα σύμπτωσιν. 'Ενω χρής τὸ ἐσπέρας ἀναγινώσκων τὰ "Εμμετρα εὑρισκόμην ἀκριβῶς εἰς τὸν στίχον

"..... η λύρα

δι' αὐτὴν θὰ ἀντήξει αῆδες»,

φωναὶ φοβεραὶ ἐπλήρουν τὴν δόδον: 'Ο Αἰών καὶ αἱ Νέας Ιδέας διπ.η. 'Η μόνη διαφορὰ μεταξὺ τῶν κηρυσσόντων τὰς Νέας Ιδέας διπ.ηγ καὶ τοῦ δινομάζοντος τὴν λύραν ἡδὲ εἶναι ἡ τοῦ ἐπαγγέλματος. 'Εκεῖνοι ἡσαν ἐφημεριδοπώλαις, αὐτὸς ποιητής!

Εἶναι ἀληθὲς, διτε πολλάκις συνομιλῶν μετά τινων τῶν μουσολήπτων μας ἡκουσα διτε δὲν πρέπει δ 'Ελλην ποιητὴς ν' ἀναγινώσκῃ Βύρωπαίους διὰ νὰ μὴ διαφθαρῇ ἡ πρωτοτυπία του. 'Αγνοῶ πῶς, ἀλλὰ φάνεται, διτε καὶ ἡ γραμματικὴ πρέπει νὰ διαφθείρῃ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἐμπνεύσεως, καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε τὴν ἐμελέτησαν. 'Ολα αὐτὰ ἐννοεῖται δὲν μᾶς κωλύουσι ν' ἀναγινώσκωμεν δ εἰς τὸν ἄλλον καὶ νὰ μιμώμεθα τὰς ίδεας καὶ τὰ λάθη, τὸ διφος καὶ τὴν ἀσυναρτησίαν. Τὰ παραδείγματα πλημμυροῦσι, ἀλλ' ἀρκοῦμαι εἰς δύο μόνον. 'Ο κ. Παράσχος ἔγραψε ποτε κόρη πεφιλμένην μετά τινα καιρὸν «τὸ κόθη πεφιλμένη» εἶχε δίζωσει καὶ ἡδύνασο νὰ τὸ εὔρῃς εἰς τὰ ποιημάτα διλων. 'Ο αὐτὸς ποιητής, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον ποῦ, ἔγραψε τὸν ἔξις δινοίσιν στίχον.

"Ο κλέφτης καὶ η λευθεριά κοιμοῦνται πλάι πλάι.

Έκτοτε εἶδα τὴν αὐτὴν ίδεαν δις μεταπωληθεῖσαν, πρῶτον εἰς τοὺς στίχους τοῦ ἄλλως τε πρωτοτυποτάτου κ. Κόκκου.

"Ο θάρατος καὶ η ζωὴ κοιμοῦνται πλάι, πλάι,

δεύτερον δὲ πρὸ διλγῶν μόλις ήμερῶν] εἰς ἐλεγεῖον τοῦ καὶ ιγγλέση:

"Η νεότης καὶ δι θάρατος κοιμοῦται ἀγκαλλασμένα."

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν κ. Ὑπερίδην. Πρώτον τοῦ γράφοντος προσδόν έθεωρησα πάντοτε τὴν συντομίαν ἄλλως τε εἴναι ἡ ἐποχὴ τὰ πάντα συντέμνονται, ἐπιταχύνονται, εἶναι ἀδύνατον ἡ ποιητὴς νὰ μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὴν γενικὴν τάσιν τῶν πραγμάτων. Δυστυχῶς δι ποιητὴς τῶν 'Εμμετρων φαίνεται διλως ἀγνοῶν αὐτήν. Παράδειγμα πρόχειρον δὲν ἔχει προσφάνησις τῶν στίχων του εἰς φίλον ἐκ 277 ἀνομοιοκ-

λήκτων δεκαπεντασυλλαβών συγκειμένη, ἐνῷ ή μεγαλειτέρα καιρὸν νὰ θεραπεύῃ ἀκολουθῶν νέαν ὅδόν. "Δις λησμονήσῃ οὐ μέχρι τοῦδε εἰχον ἀναγνώσει, ή τοῦ Mussel πρὸς τὸν τὰ "Εμμετρα καὶ ὅ, τι ἄλλο ἔξεδικεν. Ο ποιητὴς, λέγει δὲ Coppée ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ Cahier Rouge, δὲν πρέπει νὰ φροντίζῃ περὶ δσων ἔγραψεν, ἀμα ἔγραφησαν, ἄλλα περὶ δσων θὰ γράψῃ.

Νέκος.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

"Ο φίλτατος **Νέκος** μας ἀναχωρεῖ σήμερον δι' Αἴγυπτον, παροδικῶς διελθὼν ἐντεῦθεν ἀφοῦ μᾶς ἀφησεν ως ἐνθύμημα ωραίους στίχους, ωραιότερα πεζὰ καὶ ωραιοτάτας Σκέψεις Παροδίου. "Δν ὑπῆρχεν ὑπερθετικὸν ὑπερθετικοῦ θὰ ἐλέγομεν ὅτι πάντων ωραιοτάτη ητο ή ἐπ' ὀλίγας ήμερας παρουσίᾳ τόσον χρυσοῦ φίλου.

Πολλάκις δυσανασχετεῖ δὲ ἀναγνώστης διαβλέπων διελθόντα πρὸ τοῦ ποιητοῦ λαμπρὰ θέματα, ωραίας χρυσαλλίδας, ἀδείως συλληφθείσας ή πρωτοτυποτάτας ἵδεας πνιγμένας ἐντὸς ὥκεανῶν λέξεων· οὕτω τὰ ποιήματα: «τὴν Ἀρχαιότητα λατρεύω», «τὸ ἐπιτύμβιον μου», «κείνην την Κύρη», «τὸ πρότυπον καὶ ἄλλα τινα ἀν ἔγραφοντο ἐπιμελεστερον, ἀν δὲν ἡσαν τόσον μακρὰ, ὡστε δὲ ποιητὴς στερεύμενος δχι πλέον ἵδεῶν, ἀλλὰ λέξεων νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κατὰ κόρον τὴν αὐτὴν φράσιν δις ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, δμοιος πρὸς τοὺς πτωχοὺς τοὺς φοροῦντας δύο γελέκια ἐλλείψει ἐπενδύτου, θὰ ἡσαν ἀληθῶς κάλλιστα.

"Άλλο κακόν, κοινὸν εἰς τοὺς πλείστους, εἶναι οἱ ἀτελεύτητοι θρῆνοι καὶ τὰ δάκρυα διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς φίλης, κακὸν ἀναγκάζον τὸν μέλλονταν ἀναγνώσῃ στίχου πρὶν ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον νὰ παρακαλῇ: Θεέ μου, εὔδοκησον νὰ μὴ εἶναι ἀπιστος ή ἔρωμένη τοῦ ποιητοῦ. Δυστυχῶς ή ἔρωμένη τοῦ κ. Υπερίδη ητο. 'Ως ἀνθρωποι λυπούμεθα πολὺ, ως ἀναγνῶσται πλειότερον.

Περὶ πατρίδος δὲν γράφει πολλά. Τοῦτο πιθανὸν νὰ καταλογισθῇ αὐτῷ ἀσύγγνωστον ἀμάρτημα ὑπὸ τινῶν ἐν Ἀθήναις συναδέλφων του κηρυξάντων ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως, ὅτι, ἐκτὸς τῆς πατρίδος οὐδὲστι σωτηρία τῇ ποιήσει καὶ ὅτι δὲ "Ελλην ὁ γράφων καὶ μὴ δμνῶν τὴν Δαύραν καὶ μόνον τὴν Ἀγίαν Λαύραν εἶναι ἔκφυλος γόνος τῶν ἐνδόξων πατέρων μας. Δὲν συμμερίζομαι, δυστυχῶς δι' ἐμὲ, τὴν γνώμην. Νομίζω, ὅτι πάντοτε μὲν, ἀλλ' ἴδια σήμερον, ἐν ἐποχῇ γενικῆς στρατολογίας, εἶναι περιττὸν νὰ στέλλεται εἰς τὸν κατὰ τῶν Τούρκων πόλεμον ἀντικαταστάτης ή Μοῦσα, καὶ ὅτι δύναται τις κάλλιστα νὰ προσφέρῃ τὰ ἀσματά του εἰς τὴν ἔρωμένην του καὶ τοὺς βραχίονας εἰς τὴν πατρίδα.

"Άλλως τε οἱ τῆς ἀντιθέτου γνώμης πολλάκις συγχέουσιν λίαν εὐχαρίστως δύο τινὰ ὅλως διάφορα: τὸ θέμα τοῦ ποιήματος καὶ τὸ ποίημα αὐτό. Μέγα βεβαίως καὶ ἐπίθρονον τὸ δμνεῖν τὴν πατρίδα· ἀλλ' οἱ διαμφισβητοῦντες τὴν ἀξίαν ἔθνικῶν τινῶν, ως κατὰ συνθήκην καλοῦνται, ποιημάτων, δὲν προσβάλλουσι τὸ ἀντικείμενον τὸ δποῖον ἔψαλεν δὲ ποιητὴς, ἀλλὰ τὸν τρόπον καθ' δν τὸ ἔψαλεν· οὕτω δύναται τις κάλλιστα νὰ θέλῃ πόλεμον, δχι δμως καὶ πετσώματα. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐννοηθῇ ὅτι τὸ θέμα δὲν ἀριάζει τὸ ποίημα· ἀν οὕτως εἶχε, θὰ ἐνεθουσίων πολὺ δπερ τοῦ κ. Υπερίδου, διότι, τὸ ἐπαναλαμβάνω, τρέφω ἀληθήτατρείαν πρὸς τοὺς τίτλους ποιημάτων του τινῶν.

Καταλήγω συνοψίζων τὰς περὶ τῶν 'Εμμετρων χρίσεις μου. Βέροι ἐν αὐτοῖς πολλὰς καλὰς ἵδεας, πλειοτέρους καὶ δοὺς τίτλους, δλίγιστα καλὰ ποιήματα.

"Ο κ. Υπερίδης εἶναι νεώτατος μανθάνω· ἔχει λοιπὸν

ΜΟΛΙΣ ΤΑ ΧΑΦΤΕΙΑ,

ἡ προπατορικὴ αὕτη ἔδρα τῆς ἀθηναϊκῆς ἀργίας, προτίθενται νὰ ἐπιφέρουν δλίγην ἀντίδρασιν κατὰ τῆς στρατιωτικῆς καὶ δλως πουριτανικῆς δψεως θν ἐλασσεν ή ήμετέρα πόλις. Δύο κέντρα κυρίως θὰ κάμουν κέντρον τὰ Χαφτεῖα. Τὸ θεατρίδιον τοῦ κ. Β.θυγοῦ τὸ δποῖον ἐτοιμάζεται νὰ δεχθῇ ἐπὶ τῆς αὐτοσχεδίου σκηνῆς του μεγάλην ιταλικὴν ὅπεραν καὶ τὸ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΒΑΘΗ

ΠΑΡΑ ΤΑ ΧΑΦΤΕΙΑ.

Ζυθος νέος, κατασκευὴ τοῦ κ. **Βάθη**, δι' ολικοῦ δλως Ἑλληνικοῦ. "Εχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ πικρίῃ πολὺ, νὰ καταβαίνῃ ήδονικώτατα καὶ νὰ μὴ ζαλίζῃ ευκόλως. Μὲ τὸν ζύθον τοῦ κ. **Βάθη** δυνάμεθα νὰ συναγωνισθῶμεν μὲ τοὺς χειροτέρους είδους Γερμανούς ζυθοπότας.

Αλθουσσας νεώταται, ωραία διασκευασμέναι, εύρεται, εύζεροι.

Άρτος γερμανικὸς γλυκύτατος, μόνον εἰς τοῦ κ. **Βάθη** καθημερινῶς εύρισκόμενος.

Εδώδεμα, ως καβαλιέροι τοῦ ζύθου, γνωπότατα καὶ ἀρίστης ποιότητος.

Σφαιριστήρεον μὲ μόνην μίαν δραχμὴν τὴν ώραν καὶ τὴν ήμέραν καὶ τὴν νύκτα.